

Be not afeard - Omschrijving

*"Be not afeard; the isle is full of noises,
Sounds and sweet airs, that give delight and hurt not.
Sometimes a thousand twangling instruments
Will hum about mine ears, and sometime voices
That, if I then had waked after long sleep,
Will make me sleep again: and then, in dreaming,
The clouds methought would open and show riches
Ready to drop upon me that, when I waked,
I cried to dream again".*

- Caliban, *The Tempest*: Akte III, ii, r.130-138

De wereld van Shakespeare is er een vol geluiden en muziek. Naast talloze liederen en sonnetten, wordt eveneens binnen zijn oeuvre rijkelijk verwezen naar muziek en muziekinstrumenten. Zo refereert Shakespeare in *The Merry Wives of Windsor* naar het populaire Tudor deuntje "Greensleeves" en vergelijkt Hamlet, in de gelijknamige tragedie, zichzelf met een blokfluit die niet te bespelen valt door de manipulatieve Rosencrantz en Guildenstern. Echter, mijn persoonlijk favoriete (muzikale) passage betreft niet het *maken* van muziek, maar juist het *luisteren* ernaar.

Aan het begin van *The Tempest* worden er van de trolachtige slaaf Caliban weinig hoge verwachtingen gewekt: Hij is venijnig, vies en vunzig. Zijn meester Prospero mag hem dan wel de mensentaal hebben geleerd, echter, naar Calibans eigen zeggen, is het enige voordeel hieraan dat hij nu kan vloeken en tieren. Maar dan, zodra hij begint te vertellen over de geluiden en muziek van het eiland, lijkt er iets in hem te transformeren. Hij is opeens welbespraakt, poëtisch en gevoelig, vol verwondering en verlangens. Het is alsof de magische klanken hem voor even hebben omgetoverd van monster tot mens, of zou het kunnen dat deze grootsheid altijd in hem lag?

Deze onthullende en transformerende kracht: Geluid als brug tussen de fysieke wereld om ons heen en onze grootste dromen, vormt het thema van ons nieuwe programma *Be not afeard*. We hebben gekozen voor liederen die, net zoals Shakespeare's wereld, vol zijn van geluiden én verlangens. Van zalvende wiegeliedjes tot de krassende viool van de dood.

-Elenora Hu, 2025